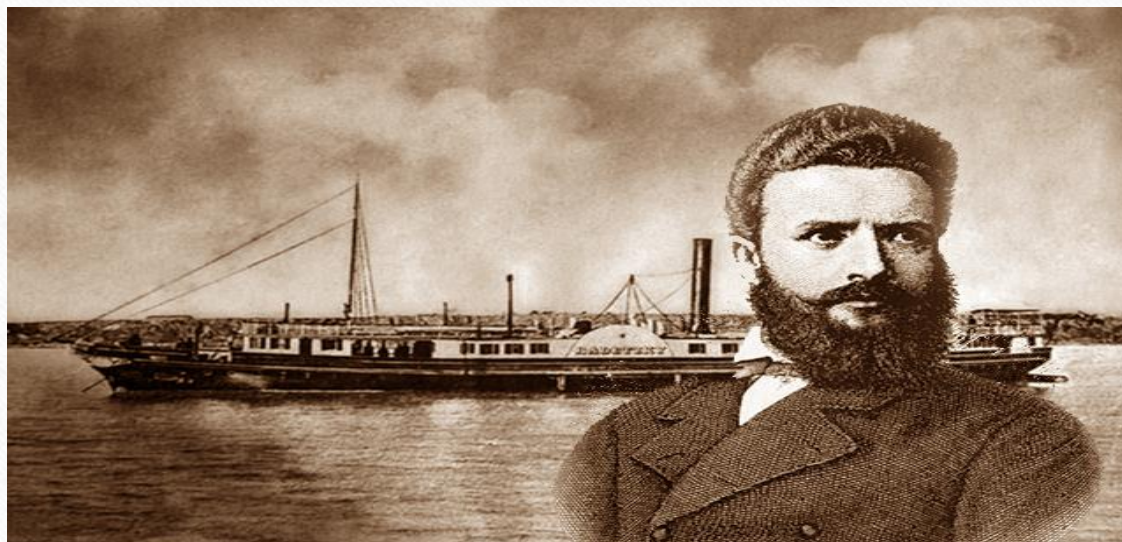

**ДЕН НА НАРОДНИТЕ
БУДИТЕЛИ**

ХРИСТО БОТЕВ

Христо Ботев е роден на 6. януари 1848 г. в гр. Калофер. Учи в Карлово и Калофер, а през 1863 г. заминава за Одеса, където постъпва в Одеската гимназия, но през 1865 г. е изключен за свободолюбивите си идеи.

Учителства в с. Задунаевка, Бесарабия, а в началото на 1867 г. се завръща в Калофер, още същата година е принуден да емигрира в Румъния. Работи в печатницата на Д. Паничков (1868), прави първите си литературни опити, превежда, участва в театрални представления, сътрудничи на в. "Гайда" и "Дунавска зора".

По-късно е учител в Александрия и Исмаил (1869) , редактор на в. "Дума на българските емигранти" (Браила, 1871). През 1872 г. се установява в Букурещ, където заедно с Любен Каравелов е редактор на в. "Свобода" и "Независимост". Издава сатиричния вестник "Будилник" (1873). След смъртта на Левски (1873) отношенията му с Каравелов, който се отдръпва от революционните идеи, секват, а Ботев оглавява революционната емиграция и списва нейния орган - в. "Знаме" (1874-1875

След обявяването на Априлското въстание издава в. "Нова България" (1876) и организира чета в помощ на въстаниците, с която превзема австрийския кораб "Радецки" и слиза на Козлодуй. Четата не среща подкрепата на българите, води тежки сражения в Балкана, в едно от които Ботев е убит - 02. 06. 1876 г. Поет, публицист, журналист, преводач, литературен критик, революционер и мислител, Христо Ботев се превръща в икона за българите, в национален символ. Автор само на 20 стихотворения, поезията му дава облика на българската литература и до днес, а цялото му творческо наследство предлага една радикална версия на българското национално мислене и философия.

ОБЕСВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

О, майко моя, родино мила,
защо тъй жално, тъй милно плачеш?
Гарване, и ти, птицо проклета,
на чий гроб там тъй грозно грачеш?
Ох, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй, че ти си черна робиня,
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас във пустиня.
Плачи! Там близо край град София
стърчи, аз видях, черно бесило,
и твой един син, Българийо,
виси на него със страшна сила.
Гарванът грачи грозно, зловецо,
псета и вълци вият в полята,
старци се молят богу горещо,
жените плачат, пищят децата.
Зимата пее свойта зла песен,
вихрове гонят тръни в полето,
и студ, и мраз, и плач без надежда
навяват на теб скръб на сърцето.

